הלוקח עובר פרתו פרק שני בכורות יז.

היינו דקאמר רשב"ג. אם אמרת שמי דורות למטה מלאן כרגל ותו לא ואמת אמינא אפילו עד עשרה דורות נמי פטורין. והוא הדין טפי מעשרה אלא כי האי מגינא נקט בכמה דוכתי וקרא נמי נקיט להו דכתיב (דברים כג) גם דור עשירי והן אמקורין לעולם. אלטריך[a] למיתני הכי דאם הוי תני אפילו (ג) [b]ולדי ולדות פטורין הוה אמינא הני הוא דפטר רבן גמליאל עפי מהני לא כי היכי דשמעינן ליה לתנא קמא דפטר ולדי ולדות אע"ג דלא מבהמותיו של עובד כוכבים ממש נולדו ומחייב כולדי [ולדין] ולדות נמת ולדן לכהן הכי נמי לרשב"ג אע"ג דפטר [c]כולד ולדי בהמה דלא מחייב. **אלא לרב הונא דאמר לא נחת קמה.** למיפטר דלי דלא פטר אלא ולדות של אתן ברגל הוחיל ויצאו מבהמותיו ממש של עובד כוכבים למה ליה לרשב"ג למימר עד עשרה דורות לימא אפילו ולדי ולדות ושמעינן מינה כי היכי דפטר ולדי ולדות אע"ג דלא מבהמותיו של עובד כוכבים ממש יצאו הוא הדין נמי עד עשרה דורות: **אפעמיד קאי.** שהעמיד ולדות ממת אמותיהן קאי דנמת תנא קמא למיפטר דלי: **אימא הן** (ד) **וולדות.** דמשמע תרי דלי הן הולדות וולדות אחרים: **אימא הן וולדות.** כלומר הן הולדות עצמן ולא תימא (ה) וולדות: **מנו ככשי יפחמס.** אלמא בת מימוס קרי גז דלא בת מימוס לא קרי גז והן עז בת רחל למה ליה לאמר עזים קשה הוא: **חוששין לזרע האב.** אם שוחט האב והכן ביום אחד (ו) והילכך רבי מאיר מחייב אם שחטו[e] וכתו חייב הואיל וזה דומה לו: **אין חוששין.** [f] בעז בת עז[g] ושחט אותה ואת אביה ביום אחד: **כי היכי דפליגי חנניה ורבנן.** בשמיטת מולין בפרק אותו ואת בנו (דף עח:) דחנניה מחייב ורבנן פוטרין: **ברחל בת רחל[h].** וגבי עז בת רחל עז בת עז בת רחל מיירי: **ואכ"מ ברחל בת עז בת רחל.** ומלא קתני ברחל בת עז ואותה עז היתה בת רחל: **ר"מ מחייב.** ליתן לכהן דחזרה שיש למקומן ולא נדמה הוא והן רחל בת עז לאו רחל ממש דהא נקבה לא קדשה בכבורה אלא מין רחל קאמר: **מודה ר"מ.** אע"ג דלענין בכורה סבר חזרה שיש למקומה הכא בענין שיהא ממשפחת עזים משום ימי בראשית: [i] **ר"מ דלא נחיש לדרי.** כלומר לאינו נדמה [j]לעז אם אמו אלא לאמו [k]גופיה הוי נדמה לאינו דומה לאמו אבל היכא דנמת לדרי דלגבי אמו לא הוי נדמה דמי לאמו אלא לגבי אם אמו הוי נדמה אימא לא קמ"ל אחד דבעינן מיומה משמע ימי בראשית: **ואי מפסס.** דאי כתב אחד ולא כתב[l] עז הוה אמינא הני מילי דנדמה פסול לקרבן חובה כגון שעיר מוסף דלאש חדש דחובה הוא אבל לקרבן נדבה ליתכשר. **הא דנקט שעיר לאש חדש הוא הדין לשעירי רגלים דכתיב כהן אחד** (במדבר כח, כט) אלא קמ"ל דטולהו נקט: **על דמרו.** אל שה שאינו מיומה שה לדורותיו: **מה זכה אלא נשתנה.** דהא נדמה פסול לקרבן: אלא מעתה [m] משום דהדלה על גבי תמיה משמע ליה שיעור: **זה נשתנה דייקו.** יין של אותו שנה לכהן: **מתני' הוכרים.** שיאלו שני דלשאיהן כאחד אלא אחד יאמר אחד ולא יתיענו הי ניכו: **ור"ע.** מפקם ומקמר בורר את היפה. מפרש בגמרא [n] דכהן נוטל כחוש: **והשני.** שנאמר ליישראל ירעה עד שיסתאב ואח"כ יאכל דטפק בכור הוא הילכך אינו נשחט תמיס. ובאותו של כהן לא אצטריך למימר דודאי אינו נשחט עד שיאמר כו מוס דבזמן הזה מיירי ג"ע בזמן הבית מיירי והכהן לא חזי להקרבה ופפק בכור הוא ואיכא למימר משום מולין בעזרה לפיכך [o] נמי יאכל במומו. והאי דנקט של ישראל ירעה עד שיסתאב משום דבעי למימר ותייב ממתנות גבי ישראל דאילו כהן פטור מן המתנות לגמרי כדמפרש בשחיטת מולין בפרק הזרוע והלחיים (דף קנב.) הילכך תנא כולה מתניתין ביישראל מיהו דכהן נמי ירעה עד שיסתאב ויאכלנו במומו: וחייב

ולית ליה **הא דתנא ר' ישמעאל[2] כבשים שצמרן קשה כו'.** לא הוה מצי למיפרך דגימעטו עז בת רחל מקרא דממעטין (מולין דף קנז.) שער עזים מלעמוד ולשרת דבעינן דכר הראוי לשירות ולאפוקי עולה של עזים דדילמא כיון דהוי ממין הראוי לשירות שהיא בת רחל מני דהכי: **ברחל** שילדה מין עז ואביו תייש. והא דנקט מין עז לרבותא דאע"ג דהוציא זרע האב לשנות הולד למין עז כמותו אפילו הכי לא מייתי רבנן לזרע האב ומיהו [p]דפריך ליפלגו כמוסשין לזרע האב בעלמא לא מייש לרבותא זו:

בשעיר של ראש חדש. קמא נקט וה"ה שעירי רגלים דהכי נמי כתב נהו אחד: זכר

היינו דאמר ליה רבן שמעון בן גמליאל אפילו עד עשרה דורות פטורין אלא [a] לרב הונא דאמר לא נחית תנא קמא לדרי מאי אפילו עד עשרה דורות אמר לך רב הונא רבן שמעון בן גמליאל אהעמיד קאי דנחית לדרי [b] תא שמע המקבל צאן ברזל מן העובד כוכבים [c] ולדות פטורין וולדי ולדות לא תיובתא דרב יהודה אמר לך רב יהודה אימא הן וולדותיהן איכא דאמרי הן וולדותיהן פטורין תיובתא דרב הונא אמר לך רב הונא אימא הן וולדות פטור וולדי ולדות חייב: רחל שילדה מין עז כו': אתא רב אושעיא מנהרדעא ואייתי מתניתא בידיה רחל בת עז ועז בת רחל ר' מאיר מחייב וחכמים פוטרין אמר ליה רב הושעיא לרבה כי עיילת לקמיה דרב הונא בעי מינה ר' מאיר מיחייב למאי אילימא לבכורה ולית ליה לרבי מאיר [1] אך בכור שור [d] [3] עד שיהא הוא שור ובכורו שור אלא לראשית הגז ולית ליה הא [3] דתנא דבי רבי ישמעאל [2] כבשים שצמרן קשה פטורין מראשית הגז שנאמר [2] ומגז כבשי יתחמם אמר ליה ניחזי אנן הכא במאי עסקינן ברחל שילדה מין עז ואביו תייש ובחוששין לזרע האב לענין אותו ואת בנו קמיפלגי דר' מאיר סבר [3] חוששין לזרע האב ורבנן סברי אין חוששין לזרע האב אי הכי ליפלגו בחוששין לזרע האב בעלמא בפלוגתא דחנניה ורבנן אלא לעולם לבכורה והכא במאי עסקינן ברחל בת רחל בת עז מר סבר זיל בתר אימיה והאי לאו נדמה הוא ומר סבר זיל בתר אימיה דאימיה והאי נדמה הוא ואיבעיא אימא ברחל בת עז בת רחל מר סבר חזרה שייות למקומן ומר סבר לא חזרה שייות למקומן רב אשי אמר כגון שיש בו מקצת סימנין [3] ומאן חכמים ר"ש דאמר עד שיהא ראשו ורובו דומה לאמו: אמר רבי יוחנן מודה ר"מ בשעיר של ראש חדש דבעינן בן שעירה מאי טעמא אמר קרא [3] אחד המיוחד ובא מששת ימי בראשית [3] והא מהבא נפקא מהתם [3] נפקא [4] שור או כשב [5] פרט לכלאים או עז פרט לנדמה צריכא דאי מהתם הוה אמינא ה"מ היכא דלא נחת לדרי אבל היכא דנחת [3] אימא לא ואי מהכא הוה אמינא ה"מ לגבי קרבן חובה אבל נדבה לא צריכא אמר רבי אחא בר יעקב הכל מודים [6] דאין לוקין על צמרו משום כלאים שנאמר [5] לא תלבש שעטנז [7] מה פשתן שלא נשתנה אף צמר שלא נשתנה אמר רב פפא הכל מודים [8] שצמרו פסול לתכלת שנאמר לא תלבש שעטנז גדילים תעשה לך מה פשתן שלא נשתנה אף צמר שלא נשתנה [9] אמר רב נחמן בר יצחק הכל מודים [1] שאין צמרו מטמא בנגעים שנאמר [6] בבגד צמר או בבגד פשתים מה פשתים שלא נשתנה אף צמר שלא נשתנה אמר רב אשי אף אנו נאמר [1] הדלה הגפן על גבי תאינה יינו פסול לנסכים מ"ט [7] זבח ונסכים מה זבח שלא נשתנה אף נסכים שלא נשתנו מתקיף לה רבינא הדלה פשתן על גבי היגא ה"נ דלישתני א"כ לא מצית אמרת מה פשתן שלא נשתנה דהא פשתן נמי משתני א"ל זה נשתנה ריחו וזה לא נשתנה ריחו: **מתני'** רחל שלא ביכרה וילדה שני זכרים ויצאו שני ראשיהן כאחת [9] רבי יוסי הגלילי אומר שניהן לכהן שנאמר [8] הוזכרים לה' וחכ"א אי אפשר לצמצם [8] אלא אחד לו ואחד לכהן ר"ט אומר הכהן בורר לו את היפה ר"ע אומר משמנין ביניהן והשני ירעה עד שיסתאב וחייב

דמי לאמו אלא לגבי אם אמו הוי נדמה אימא לא קמ"ל אחד דבעינן מיומה משמע ימי בראשית: **ואי מפסס.** דאי כתב אחד ולא כתב[l] עז הוה אמינא הני מילי דנדמה פסול לקרבן חובה כגון שעיר מוסף דלאש חדש דחובה הוא אבל לקרבן נדבה ליתכשר. **הא דנקט שעיר לאש חדש הוא הדין לשעירי רגלים דכתיב כהן אחד** (במדבר כח, כט) אלא קמ"ל דטולהו נקט: **על דמרו.** אל שה שאינו מיומה שה לדורותיו: **מה זכה אלא נשתנה.** דהא נדמה פסול לקרבן: אלא מעתה [m] משום דהדלה על גבי תמיה משמע ליה שיעור: **זה נשתנה דייקו.** יין של אותו שנה לכהן: **מתני' הוכרים.** שיאלו שני דלשאיהן כאחד אלא אחד יאמר אחד ולא יתיענו הי ניכו: **ור"ע.** מפקם ומקמר בורר את היפה. מפרש בגמרא [n] דכהן נוטל כחוש: **והשני.** שנאמר ליישראל ירעה עד שיסתאב ואח"כ יאכל במומו: **וחייב.** דמי לאמו אלא לגבי אם אמו הוי נדמה אימא לא קמ"ל אחד דבעינן מיומה משמע ימי בראשית: **ואי מפסס.** דאי כתב אחד ולא כתב[l] עז הוה אמינא הני מילי דנדמה פסול לקרבן חובה כגון שעיר מוסף דלאש חדש דחובה הוא אבל לקרבן נדבה ליתכשר. **הא דנקט שעיר לאש חדש הוא הדין לשעירי רגלים דכתיב כהן אחד** (במדבר כח, כט) אלא קמ"ל דטולהו נקט: **על דמרו.** אל שה שאינו מיומה שה לדורותיו: **מה זכה אלא נשתנה.** דהא נדמה פסול לקרבן: אלא מעתה [m] משום דהדלה על גבי תמיה משמע ליה שיעור: **זה נשתנה דייקו.** יין של אותו שנה לכהן: **מתני' הוכרים.** שיאלו שני דלשאיהן כאחד אלא אחד יאמר אחד ולא יתיענו הי ניכו: **ור"ע.** מפקם ומקמר בורר את היפה. מפרש בגמרא [n] דכהן נוטל כחוש: **והשני.** שנאמר ליישראל ירעה עד שיסתאב ואח"כ יאכל במומו: **וחייב.** דמי לאמו אלא לגבי אם אמו הוי נדמה אימא לא קמ"ל אחד דבעינן מיומה משמע ימי בראשית: **ואי מפסס.** דאי כתב אחד ולא כתב[l] עז הוה אמינא הני מילי דנדמה פסול לקרבן חובה כגון שעיר מוסף דלאש חדש דחובה הוא אבל לקרבן נדבה ליתכשר. **הא דנקט שעיר לאש חדש הוא הדין לשעירי רגלים דכתיב כהן אחד** (במדבר כח, כט) אלא קמ"ל דטולהו נקט: **על דמרו.** אל שה שאינו מיומה שה לדורותיו: **מה זכה אלא נשתנה.** דהא נדמה פסול לקרבן: אלא מעתה [m] משום דהדלה על גבי תמיה משמע ליה שיעור: **זה נשתנה דייקו.** יין של אותו שנה לכהן: **מתני' הוכרים.** שיאלו שני דלשאיהן כאחד אלא אחד יאמר אחד ולא יתיענו הי ניכו: **ור"ע.** מפקם ומקמר בורר את היפה. מפרש בגמרא [n] דכהן נוטל כחוש: **והשני.** שנאמר ליישראל ירעה עד שיסתאב ואח"כ יאכל במומו: **וחייב.**

מסורת הש"ס

(א) [נמיל ה: וס"ק], ב) מולין קנ"... ג) [מולין עט.], ד) [מרחיקין פנ. וס"ק], ה) [נמיל יב. וס"ק], ו) [נמר ומפסחים ונר"], ז) [נמיל ט.], ח) [מיגעריך ל"ק], ט) [נמיל ולדי ולדות ל"ק], י) ל"ל כולד ולדי ולדות, כ) שחט מיחט ל"ק, ל) כ"מ מיים ונר' ל"ק חמ", מ) כת עז ל"ק, נ) ל"ל לגר, ס) ולמנו נוסס ל"ק, ע) הלי דפרק ל"ק.

הגהות הב"ח

(א) גמ' ת"ס המקבל צאן ברזל מן העובד כוכבים הן ולדות וכו' אימא הן ולדותיהן פטורין מיכא דאמרי: (ב) שם דנמת לדרי אימא לא: (ג) רש"י ד"ה הייט דקאמר וכו' דאם הוה אמי אפילו ולדי ולדות ולדות פטורין ה"מ הני הוא דפטר רשב"ג טפי: (ד) ר"ה אימא הן ולדותיהן אימא וכו' אלא אימא הן ולדותיהן: (ו) ר"ה מוסמן וכו' ביום אחד ר' מאיר מחייב והילכך אם שוחטה ואת אביה מיכ: (ז) ר"ה ואי מיכחס וכו' ולא בחיב אר עז: (ח) ר"ה והכמי שנאמר וכו' ואימא למיתם מיכח מולין נמורה לפיכך דהכן נמי ירעה עד שיסתאב ויאכלנו במומו ואמי דנקט:

מוסף רש"י

אך בכור שור עד שיהא כו'. דמדמלי למיתמר לף שור כשב ועז, דאם עניינא בבכור קמיסמעי, דכתיב לעיל מיניה כל פטר רחם וגו' ונקט בכולהו בכור, שמע מינה עד שיהא הבכור כלמו ולא יהא דומה לאמר (לעיל ה:). **כבשים שצמרן קשה.** כגון שהיו מטוטים משלר כבשים (מולין קנז:). **ומגז כבשי יתחמם.** לא מיקרי גז אלא בר מיטוס (שם). **פרט לכלאים.** כן הפו ותן הסנס (נדה מא.) כן רחל ותיש שפסול לקרבן, ומריבים ולמו לרים ליס (מולין לה:). **שניהם לכהן.** דאפשר לצמצם שניהן יצאו מאחד ומיגתן בכורות (לעיל ט.). **וחכ"א אי אפשר לצמצם.** ולכאת שייסס מאחד, אלא אחד יצא לאמון ופוטר את הכהן וכבשי מולין, ומסמס דלא ידיע מי מרייסיו הוי מרוייסו ספק בכורות ונטען אחד לכהן וכבשי ירעה עד שיסתאב ויאכל נמומו לנבעל הכיח (יבמות יט:).

רבינו גרשום

דורות פוטר רשלישי מחייב אמטר הכי נקט רשב"ג נמי לשון רוב דורות: אלא לרב הונא דאמר. דלא פטר תנא קמא אלא חד דור ושני לאלתר חייב למה ליה למימר עד עשרה לימא שני נמי פטר: אהעמיד ולדות קאי. דנחית לדרי ושני דורות פוטר הילכך אמר הוא עד עשרה דורות נמי פטור: היובא דרב הונא. דהבא משמע כדרב יהודה: אימא הן ולדות פטורות. כלומר הן ולדות ראשונות ולא יותר: רחל שילדה מין עז פטורה דנדמה הוא: עד שיהא שור ובכורו שור פרט לנדמה: כבשים שצמרן קשה כגון רחל (כתנא) שצמרה דומה לצמר עז שהוא קשה וכל שכן עז בת רחל שפטור דלאו בר חימום הוא: ניחזי אנן במאי הילכתא מחייב ר' מאיר. ישתטו עם אביו ביום אחד: ר' מאיר מחייב דחייש לזרע האב דחשיב נמי אותו ואת בנו אע"ג דאין בנו בריה אחריה הואיל ודומה לאביו: ורבנן. פטרי דבתר אמו שדי ליה ולא דמי לאמו: אי הכי. דבהכי פליגי בחוששין לזרע האב ליפלגו נמי בעלמא (נפיק) בפרק אותו ואת בנו היכא דפליגי חנניא ורבנן בהא מילתא: ואביעיא אימא. לעולם לבכורה ובחולל בת עז בת רחל. ר' מאיר מחייב סבר אע"ג דרחל בת עז נדמה היא כיון דזקיקנתה רחל הויא חזרו שיות למקומן ובטל האמצעי וחשיב כמו הוא כבש ובכורו כבש וחייב בבכורה. ורבנן סברי כיון דהוי נדמה לא אמרינן חזרו שיות למקומן: כגון שיש בו מקצת סימנין. דומה לאמו ר' מאיר דמחייב כסתם מתניתין וחכמים דפטרי ר' שמעון היא דבעי ראשו ורובו: שעיר בן שעירה לעולם דכתיב אחד כלומר המיוחד ובא מששת ימי בראשית שלא היה לו מעולם אם סמיין אחר: צריכי. תרוייהו דאי מהתם מאו אז פרט לנדמה הני מילי דפסול היכא דלא נחית לדרי למשפחתו שלא חזר מינו למקומו שהוא כשב כן עז בן עז לעולם משום הכי הוי נדמה: אבל היכא דנחית לדרי. שהוא כשב כן עז בן כשב אימא לא לידרי נדמה וליתכשר לשעיר ר"ה קמ"ל אחר המיוחד: ואי. אשמעינן אחר הני מילי דפסול נדמה כגון בקרבן חובה דומיא דשעיר ר"ה דהוי חובה אבל בנדר ונדבה לא קמ"ל שור או כשב דמיירי בנדר או בנדבה: הכל מודים. אפילו לר' מאיר דמחייב דאין לוקה על צמרו משום כלאים אי לביש ליה בהדי פשתן: אף נסכים שלא נשתנו והני יש להן ריח תאינה. אלא מעתה אי ע"י הדלוי קא חשיב שינוי בפשתן נמי יכול למיהוי שינוי ע"י הידלה ומפרכי כל הני שמעתתא דרב אחא ורב פפא ורב דהא אשכחן דפשתן נמי נשתנה אלא ש"מ דדילוי לא הוי שנוי: לעולם דילוי הוי שינוי דלמא דיין הוי שינוי שנשתנה. ריחו ושינוי ריח פסול לנסכים אבל דלוי דפשתן לא הוי שינוי דלא איכפת לו בשינוי ריחו: שניהם לכהן. דאפשר לצמצם דיצאו שניהם כאחת: ר' טרפון אומר הכהן בורר לו את היפה. כדמפרש בגמ' דההוא דבריא נפיק ברישא: ר' עקיבא אומר משמנין ביניהן. פי' איזה מהן שנושל המוטב ירעה לחברו חצי שנה מה ששנה יותר מחברו: והשני. שביד ישראל ספק בכור הוי ירעה עד שיסתאב כלומר שאין

עין משפט נר מצוה

לח א מיי' פ"ב מהלכ' כלאים הלכ' ו סמג עשין רמ טוש"ע י"ד סי' שמ: שמו פעיף ב: לם ב מיי' פ"י מהלכות כלאים הלכה ד טוש"ע י"ד סימן שלג סעיף ב: מ ג מיי' פ"ב מהלכות פיטורי מזנח הלי ה: מא ד מיי' פ"י מהל' כלאים הלכה ב: מב ה מיי' פ"ב מהל' נזירות הלכה ח: ו נמיי' פ"ג מהלכות פומחת לעבוד הלי ג: מג ז מיי' פ"ו מהל' מיטורי מזנח הל"י: מד ח מיי' פ"ה מהלכות בכורות הלי ג סמג עשין קמד טוש"ע י"ד סי' שיח סעיף ג:

תורה אור השלם

1. אַךְ בְּכוֹר שׁוֹר אוֹ בְּכוֹר כֶּשֶׂב אוֹ בְּכוֹר עֵז לֹא תִפְדֶּה קֹדֶשׁ הֵם אֶת דָּמָם תִּזְרֹק עַל הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת חֶלְבָּם תַּקְטִיר אִשֶּׁה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה: במדבר יח יז
2. אִם לֹא בְּרִיתִי חֲלָצָיו וּמִנְּגַע בְּבֶשׂר שָׁמָיִם: איוב לא כ
3. וְשָׁעִיר עִזִּים אֶחָד לַחַטָּאת לַיהוָה עַל עֹלַת הַתָּמִיד יֵעָשֶׂה וְנִסְכּוֹ: במדבר כח טו
4. שׁוֹר אוֹ כֶשֶׂב אוֹ עֵז כִּי יִוָּלֵד וְהָיָה שִׁבְעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וָהָלְאָה יֵרָצֶה לְקָרְבַּן אִשֶּׁה לַיהוָה: ויקרא כב כז
5. לֹא תִלְבַּשׁ שַׁעַטְנֵז צֶמֶר וּפִשְׁתִּים יַחְדָּו: גְּדִלִים תַּעֲשֶׂה לָּךְ עַל אַרְבַּע כַּנְפוֹת כְּסוּתֶךָ אֲשֶׁר תְּכַסֶּה בָּהּ: דברים כב יא יב
6. וְהַבֶּגֶד כִּי יִהְיֶה בוֹ נֶגַע צָרַעַת בְּבֶגֶד צֶמֶר אוֹ בְּבֶגֶד פִּשְׁתִּים: ויקרא יג מז
7. אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְיָ אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ לְהַקְרִיב אִשֶּׁה לַיְיָ עֹלָה וּמִנְחָה זֶבַח וּנְסָכִים דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ: ויקרא כג לז
8. וְהִשְׁבַּרְתָּ כָל פֶּטֶר רָחַם לַיְיָ וְכָל פֶּטֶר שֶׁגֶר בְּהֵמָה אֲשֶׁר יִהְיֶה לְךָ הַזְּכָרִים לַיְיָ: שמות יג יב

שיטה מקובצת

(א) אלא (אמר) רב הונא דאמר וכו' נ"א בס"י אלא לרב הונא לימא אפי' ולדי ולדות פטור למה ליה למימר עד עשרה דרי אמר לך: (ב) תיש דמקבל צאן ברזל מן העובד כוכבים דרחל שילדה מין עז ואביו תייש הרא"ש ז"ל ת"ש המקבל צאן ברזל הן ולדותיהן פטורין בריש"ת היא דבמתניתין לא קתני הן קשיא לרב יהודה דמשמע הן הולדות עצמן ומשני הן ולדות פטורין בתרי ורי"ן דמשמע הן הולדות וולדותיהן פטורין דולדי חשיבי כהן עצמן ולא"ד דפריך לרב הונא גרס הן ולדות בתרי ורי"ן ומשני הן ולדותיהן ע"כ: (ג) והא מהכא נפקא וכו' נ"א בקצת ס"י אי הכי נדמה דמעיט דחמנא דכתיב שור או כשב כשם לכלאים אז עז פרט לנדמה למה לי צריכא דאי כתב אז ה"א ה"מ היכא דנדמה הוא דפסול אבל מיוחד כשמש ימי בראשית לא קמ"ל אחד ואי כתב דחמנא אחד הו"א ה"מ אחוובות אבל בנדר ונדבה לא פסל נדמה כתב או עז פרט לנדמה: (ד) אר"נ בר יצחק הכל מודים שאין צמרו מטמא בנגעים וכו' מהאי דרשה מפעם בת"כ דבגד צבוע אינו מטמא בנגעים דמה פשתן שאין צבוע דטמא פשתן לבן אף צמר וכו' וא"ת אמאי לא דרשו הכי גבי כלאים כראמרינן אין בצמרו משום כלאים ר"ל דאך צמר ופשתים דנגעים יתירה הוא ולכך דרשינן מגיה שלא נשתנה אלא הך דכלאים לאו יתירה הילכך לא נאמר הך דרשא מה פשתן שלא נשתנה וכו' דמסתבר שפ' לפעם כלאים וכו'. תוס' חיצוניות: (ה) אין חוששין לזרע האב והיכא חייב קרא הינו היכא דשחט האם בעלמא כי דיכי וכו': (ו) היכא דנדמה והוא גופיה אינו דומה לאמו ואית סברים דגרסי בהו ה"מ: (ז) אלא מעתה וכו' חשבת לה שנוי בפשתן נמי מצי למהוי שנוי ע"י הדלאה ומסרכן כל הני שמעתתא דרב אחא ודרב פפא דהא אשכחן נמי בפשתן דנשתנה אלא מדקאמר מה פשתן שלא נשתנה ש"מ דדלוי לא הוי שנוי;

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com